

Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev,
prosi za nje in za naše podjelje!

Odmev iz Afrike

Blagoslovljen po Piju X.

Upravništvo: TRST, via del Ronco 6.

Stane za celo leto K 1:50.

Vsak prvi torek v mesecu daruje eden
vlč. misijonarjev v Afriki eno sv. mašo
za žive in mrtve ude.

Sveto Rešnje Telo in apostolstvo.

Pojdi z menoj, ljubi čitatelj, pokazati ti hočem ganljiv prizor; priča boš res pretresljivega prizora, ki se v današnjih dneh kaj često ponavlja. — Vidiš tam v pristaniščih, genueškem, marsiljskem in drugih evropskih mest trume mašnikov in samostanskih sester? Na njih obrazih še bereš sledi vročih solzâ, pa obenem tudi izraz vesele odločnosti. Kaj jih pač vodi semkaj? — Poslovili so se od svojih bratov in sester, s katerimi so vživali veselje in trpljenje pod skupnim, domačim krovom; poslednjikrat so objeli svoje ljube stariše, ker jih tu na zemlji najbrž ne bodo več videli; odtrgali so se od vsega, kar je bilo dragega njihovemu srcu, — in zdaj? Zdaj so pripravljeni na odhod.

Eni gredo v ledene kraje, kjer bodo v vedni nevarnosti, da zamrznejo; drugi odhajajo v žareče pekoče puščave afriške, kjer jim žgoča solnčna vročina izsesava dušne in telesne moči, in jih pobereta bolezen pa mrzlica; zopet drugi tavajo neizmerne velikanske pragozdove, kamor še ni stopila človeška

noga; vsak trenutek jim je nevarnost za petami, da je umori pik strupenih kač.

Zakaj store vse to?

Ker vedo, da se tamkaj nahaja na tisoče ubogih gobovcev; od stanovališč in svojcev pregnani, prepuščeni največji bedi in revščini, so kakor obsojeni, da končajo svoje tužno življenje v popolni zapuščenosti, ne da bi se ga usmilila kaka milosrdna dušica.

Oni mašniki in one relovnice gredo ravno k tem nesrečnikom, da ustanove zavetišča, kjer bodo ti siromaki našli v njih sočutne duše, ki se ne ogibljejo njihove družbe, ki ravnajo z njimi kakor z brati in sestrami, ki preiskujejo njih potrebe ter se na vsak način trudijo, da jim vsaj nekoliko olajšajo. Pa kam še gredo?

Znano jim je, da še po drugih krajih divja detomorstvo z vsemi svojimi grozovitostmi, kakor si jih pero kar ne drzne popisati, niti domišljija naslikati. Neredko se najdejo tamkaj novorojenčki napol mrtvi mej kupi blata in nesnage, kjer jih le premnogokrat raztrgajo psi — in te uboge stvarce so zavrgele njih lastne matere!! —

Tjekaj torej hitijo misijonske sestre polne samozatajevanja, da poiščejo te zavržene stvarice. Če jih najdejo blizu smrti, jim podelo sv. krst ter tako napravijo iz njih toliko angelov, ki se vzdignejo nad oblake; če še pa kažejo toliko moči, da bi mogli še dalje živeti, jih poneso v sirotišnice, tam jih odgojujejo in jim strežejo z materinsko skrbnostjo in ljubeznijo.

Pa še druge naloge čakajo te požrtvovalne apostolske duše. Saj je znano, da se navzlic vsemu postavodajstvu prosvetnih držav in oblasti ostudno kupčevanje s sužnji še vedno vdružuje; da, lovi na sužnje se napravljajo še vedno daleč naokoli in sicer tako močno, da se poproda vsako leto samo na afriških tleh po 400.000 sužnjev. Ž nezaslišano grozovitostjo trpinčijo te nesrečnike, saj se prodaja celo njihovo meso na trgu!

In na ta človeška tržišča hitijo naši misijonarji in naše misijonske sestre, da zabranijo nečloveške grozovitosti, iz ljubezni do Križanega, čegar postavo ljubezni oznanujejo.

Kaj še iščejo v teh deželah?

Oni vedo, da vlada še po nekaterih krajih Afrike in Oceanije najostudnejše ljudožrstvo, in da velja za najpriljubljenejši prigrizek meso sužnjev, drugod pa se pri vsaki priložnosti opravljajo človeške žrtve. Ob smrti besnih krvnikov in trinogov, ki jih nazivljajo kralje, jih pokoljejo na tisoče, ali jih pa z njihovimi mrtvimi poglavarji pokopljejo žive.

Neštevilna ljudstva žive še daleč proč od pravega Boga, globoko pogreznjeni v malikovanje in fanatično mohemadanstvo.

Tako vabi tajni glas misijonarje tje k surovim ljudožrcem, zaslepljenim fetiševcem, edinole prevzete sladke nade, da jih privedejo k Odrešeniku.

A kako plačilo pa pričakujejo za svoj trud? Niti posvetnih časti niti prijetnosti življenja. Pogosto nimajo niti grizljeja kruha, da bi si utolažili glad; kolikokrat so primorani prenočiti pod milim nebom, izpostavljeni divjim zverinam! Mnogi prehodijo peš brezmejno dolga pota, mnogi obnemagajo vsled silnega napora že v sredi pota; često so v nevarnosti, da se nalezejo kužnih bolezni. — In kako pogosto venčajo tako žrtev polno življenje s krono častitljivega pa groznega mučeništva! Mučeništva? Dandanes?

Gotovo, v današnjih dneh, začetkom 20. stoletja so uprizorili vladarji, ki se lahko ponašajo z Neronovo krvoločnostjo, nezaslišane grozovitosti pri zadnjem preganjanju kristjanov na Kitajskem leta 1900. Mučeniške zgodbe oznanjevalcev sv. vere obsegajo dokaj zmagoslavnih listov, primere tako nečloveških muk, ki so jih pretrpeli naši misijonarji, da spreletava človeka že pri samem pripovedovanju, in čudo! — sočasno zgodovino-pisje nam potrjuje, da so vsakokrat, kakor hitro se je po Evropi razoznalo mučeništvo kakega našega misijonarja, predstojnike njegovih redovnih hiš obsipali blagi mladeniči ter prosili milosti, da bi smeli stopiti na mesto zmagoslavnega bojevnika Kristusovega!

To, dragi čitatelj, to je katoliško, apostolsko delo oznanovalcev sv. vere, čegar visokost, vrednost in častitljivost hvalijo in čislajo celo oni, ki stojе v vrstah naši sv. veri sovražnih. Slovita protestantovska in racionalistiška pisateljica gospa Lehoman je po enem svojih znanstvenih potovanj slovesno zatrdila, da so morali vsi tisti, ki so bili katoliškim misijonarjem sovražni, priznati glede svojega apostolskega delovanja, da presega junaštvo katoliškega misijonarja vsako drugo in da nima primere ne v življenju ne v zgodovini.

A kako skrivnost pa ima katoliški misijonar, ki ga povzdiguje tako visoko in ki stori, da priznavajo nasprotniki njegovo apostolstvo za edino v življenji in zgodovini?

Ta skrivnost je v tem-le: Predno zapusti misijonar svojo drago domačijo, da s svojim petom, morda celo s svojo krvjo stori plodovite daleč oddaljene pokrajine in dežele, obhaja s posebno prisrčno pobožnostjo daritev sv. maše in moli goreče k svojemu v presv. Zakramentu pričujočemu Bogu, ki je prišel na njegovo besedo doli na oltar, naj mu podeli vse milosti, ki so mu potrebne v zvesto izvrševanje težavnega svojega poklica.

Misijonska sestra ne zapusti prej domače zemlje, predno se ni s svojim božjim ženinom zedinila v svetem obhajilu.

Glejmo jih enkrat, te apostole, kako so se eno ali dve uri pred odhodom vsi duševno zbrani, zatopljeni v pobožno molitev ravnokar združili s svojim evharističnim Bogom. Kako plameneča dejanja ljubezni in darovanja vnemajo v teh trenutkih njih srca! Ravno vsled te pogostne nebeške združitve je poklical božji Zveličar prav te izbrane duše k časti apostolstva. Tamkaj v šoli svojega učenika, ki neprenehoma ponavlja skrivnost našega odrešenja, zlasti ob tistih trenutkih, ko se čuti srce še posebno ljubezni vneto, tam so se naučili od božjega Odrešenika vzvišene besede — sitio! žejen sem! — »Tudi mi smo žejni neumrjoch duš!«

Pri Jezusu v Najsvetejšem Zakramentu si zajemajo novih moči za trudapolno delo apostolsko. In kamorkoli stopi noga misijonarjeva prvokrat, je njegova prva skrb, da opravi presveto daritev in pokrepča svoje sotrudnike v apostolstvu z angel-skim hruhom. Kdor bi hotel misijonarju odvzeti presv. Rešnje Telo, bi ne našel več misijonarja, temveč le najemnika.

Ozrimo se nekoliko na protestante! Tudi njihovi takozvani misijonarji gredo, četudi ne v divje kraje in med divjake, vendarle v oddaljene dežele in pokrajine, da bi pridobili ondotne prebivalce domačine za svojo vero. A če prebiramo njih lastna, uradna poročila, takoj vidimo, da so ti misijonarji le uradniki, katerih letna plača znaša čestokrat do 20.000 kron.

Uradna poročila govore o misijonarjih, ki potujejo z ženo in otroki pa mnogoštevilnimi posli in strežniki; kažejo nam, kako ravnoisti takozvani misijonarji, čez mero obogateli, večinoma sami priznavajo, da imajo v mnogih letih svojega apostolskega življenja pokazati le malo ali skoro nič izpreobrnitev; in če se je ta ali oni izpreobrnil, se je to zgodilo iz gmotnih nagibov, ker se mu je tako obečalo prijetno življenje in ugodnosti sploh. Zato se pač ne bo nikomur zdelo čudno, da so celo protestantovski pisatelji prisiljeni tožiti zaradi tolike neplodovitosti lastnih misijonov, katoliške pa slaviti in jih celo braniti ter zagovarjati nasproti raznim napadom. Naj omenim samo protestanta Štaëla, ki je na neki protestantski sinodi v Bremenu odgovoril nekaterim zabavljacem, ki so smešili katoliške misijone, nekako takole: »Mi hočemo biti pravični in ne smemo zasmehovati katoliških misijonov, kajti dejstva pričajo dovolj, da se skriva pod človeško slabostjo moč, ki je nam neznana.«

Kaj je pač tista skrivna moč, ki jo protestant dejanski priznava?

To je presveto Rešnje Telo! Katoliški misijonarji imajo svojega evharističnega Boga pri sveti maši in v sv. obhajilu! —

Protestantovski misijonarji imajo pa le svojo takozvano »večerjo.«

Poenit. Nicola M. Bruno.

Misijonski dopisi.

Apostoski vikarijat Nyassa.

Družba belih očetov.

Msr. Dupont, apostolski vikar v Nyassi, čegar zanimivo pismo smo priobčili v svečanovi številki tega leta, piše glavni voditeljici družbe sv. Petra Klaverja:

Likumi, 1. kimovca 1907.

Res, ne najdem besed, da bi se Vam, častita glavna voditeljica, prav zahvalil za poslan dar. Bog naj poplača*velikodušnim bralcem »Odmeva« njihovo darežljivost, ki je storila letos več ko kdaj poprej. Premnogi novokrščenci in taki, ki se za sv. krst še pripravljajo, molijo za Vas in za blage dobrotnike s hvaležno gorečnostjo.

Zdaj bivam na skrajnem jugu svojega vikarijata. Veliko ljudstev pričakuje prihoda kakega misijonarja, da bi se spreobrnila. Že več let obstojajo tu tri važne misijonske postaje, katerih jedna je privedla to Veliko noč srečno petdeset odraslih k sv. krstu, druga pa pripravlja najstarejše učence na sv. krst o Božiču. Očitna dela milosti božje vidimo na teh velikih rodovih; prav mnogo je že mladih ljudi, ki se pripravljajo za sv. krst dve, tri leta; drugi pa jih pridno posnemajo.

Misijonarji, ki hočejo med temi rodovi uspešno delovati, rabijo pomoči domačih katehistov, kateri se že vzgajajo na vseh misijonih. Naši mladi zamorci imajo posebno nadarjenost za javno pridigovanje in poučevanje in nam zato tudi izvrstno služijo. — Seveda je potem naša dolžnost, da postavimo v njihovih vaseh kapelice, da jim damo primerno nagrado; ker nam pa manjka potrebnih sredstev, moramo se zadovoljiti z zelo pičlim številom katehistov.

Naši misijonarji živijo v največji bedi. Mnogi stanujejo v revnih kočah kakor domačini in se morajo tudi z njihovo hrano zadovoljiti. Toda njihovega poguma ne more nič ukloniti, nič kaliti njihovega veselja, ker vidijo, kako dobro delo opravljajo, kako se celi rodovi seznanjajo z božjimi resnicami ter postajajo služabniki božji.

Naši kristjani se držijo strogo svojih dolžnosti, ter kažejo neprikrito radost nad tem, da so otroci božji in naše sv. cerkve.

Nadzorovaje svoje kristjane prišel sem nekoč na malo postajo, kjer so bili ravnokar krščeni prvi odrasli. Nenadoma se mi približa dobra, 70 ali 80 let stara ženica veselega obraza v spremstvu kakih 15 do 20 žen in otrok. »Dober dan, oče škof«, mi kliče nasproti. »Jaz sem Ana, ta-le žena je moja hči Marija, ta-le tukaj moja hči Helena, ona tam moja sneha Marta« . . . . Tako mi našteje imena vseh spremljevalk, ter sklene: »Vsi ti so moji otroci, vnuki, vsi smo kristjani, vsi imamo radi ljubega Boga ter veliko molimo za te, oče škof, ter za vse, ki so poslali tebe k nam in te podpirajo z darovi, katere nam Ti deliš. Ti so nas oteli iz sužnosti hudobnega duha ter nas napravili otroke Boga, ki ga bomo gledali v nebesih.

V tem delu mojega vikarijata še tudi nimamo tiskanega katekizma. Misijonarji ter katehisti se morajo zadovoljiti s prepisi. Zelo pa rabimo tiskan katekizem, ker imamo v vseh vaseh veliko otrok ter mladih ljudi, ki že znajo čitati in nas prosijo knjig. Sicer me strašijo veliki stroški, pa če prebiram Vaš zanimiv list, se mi vzbujajo upanje, da se bo moja želja najbrž uresničila. Videl sem, da tiska sv. Petra Klaverja družba tudi knjige za afriške zamorce. Naš katekizem je pripravljen za tisk, hočem samo poslati rokopis našemu o. oskrbniku v Rim, ki ga bo Vam, častita gospa glavna voditeljica, osebno izročil. Prepričan sem, da ga boste radovoljno sprejeli. Že naprej se zahvalim za to delo ljubezni v prid našim misijonom, ker vem, da radi izpolnite ponižno zaupanje udanega prošnika.

Boga pa prosim, da blagoslovi Vas in Vaše delo!

Apostolska prefektura v Shiré.

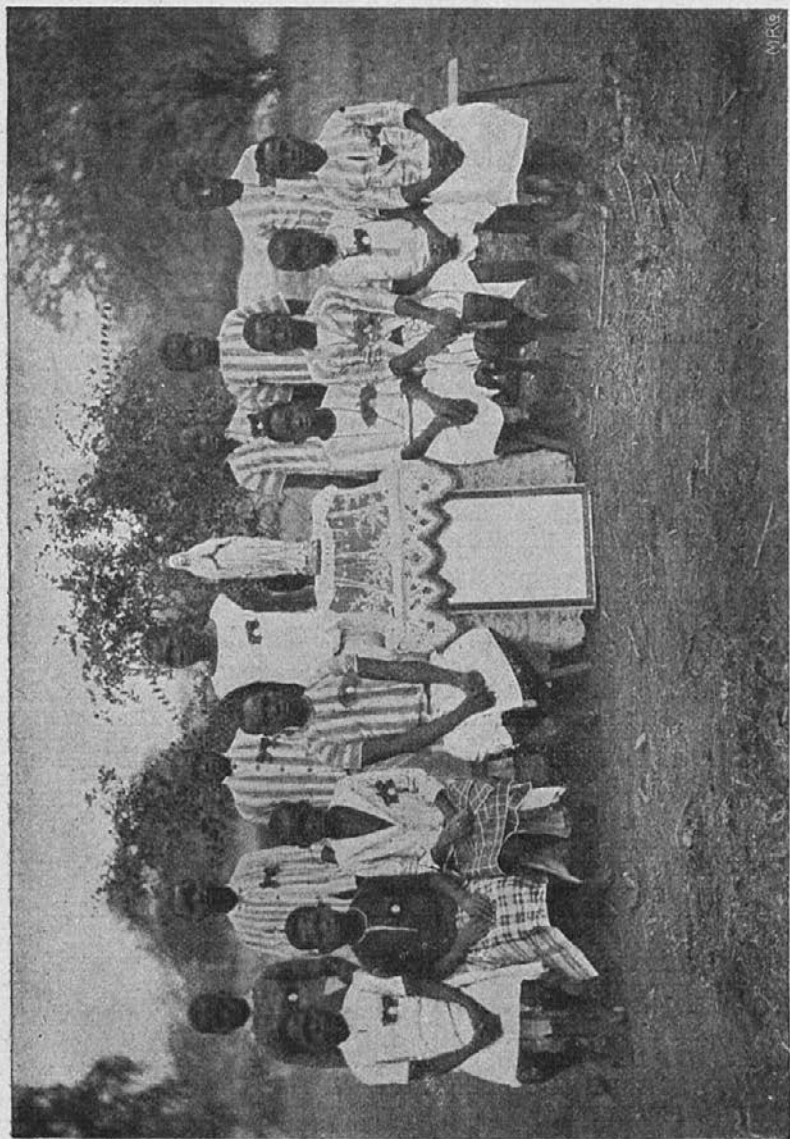
Montforški očetje.

Na povratku iz misijona v Shiré piše o. Bourget:

Ze 6 let bije ta misijon ljut boj s svojimi sovražniki, ki se s skrajnimi močmi trudijo katolike odstraniti. A glejte, sami so morali bojno polje zapustiti, in vse njih nakane so le še ukrepile in utrdile stališče katoliškega misijona in so Marijine misijonarje dovedle do novih zmag. Še stoji misijon v Shiré in se

Opomba uredništva: Kolikokrat prosijo misijonarji, naj bi naša tiskarna v Maria Sorgu tiskala knjige za Afriko! Žalibog, ne moremo izpolniti vseh teh želja, ker stroški za tak katekizem so zelo veliki. Da bi nam vendar naši dragi čitatelji in dobrotniki pripomogli preskrbeti ta najpotrebnejša sredstva za afriške misijone!

lepo razvija od dne do dne. V misijonu sv. Marije Nzama, ki je bil ustanovljen pred 6 leti, je zdaj 400 kristjanov, 500 katehumenov,

Prve Marijine družbe med šolskimi dečki v Boromi (Zambezi).

7 šol z 800 učenci, med zelo številnim prebivalstvom kakih 35—40 vasi v okolici jih pa mnogo obiskuje ob nedeljah šole. Enako

ugodni so vspehi v obeh ostalih postajah, sv. Jožefa Nguludijskega in sv. Amanda Nenona. Povsod se nam obeta obila žetev. Kakor pa povsod, tako tudi tukaj ne trgamo samih rožic brez trnja. Čeprav so zamorci v obče zelo prikupljivi in ugodni za sprejem katoliške vere, in jo zelo spoštujejo, se vendar včasih posreči hudobnežem tu in tam zopet si osvojiti kraje, ki smo jim jih iztrgali iz rok. Prepirov sicer ne manjka, vendar splošno ne škoduje dosti, ker se ne more tajiti, da bi se to barbarsko ljudstvo precej spremenilo, kar je zasluga krščanstva. Žal, da se stavijo naši delavnosti tudi druge zapreke na pot, ki nas tim bolj žalostijo, ker nam jih delajo, od katerih bi smeli pričakovati celo podpore in pomoči.

Evropejci namreč vedno bolj prodirajo v središče Afrike, kar nas zelo straši, ker premnogokrat dokaj uničevalno vplivajo na нравno življenje naših pridnih črncev. Nasprotno ti ljudje izpodkopavajo ugled Evropejcev tudi s tem, ker prav surovo, včasih celo živinski ravnaajo z zamorci, in slabe posledice tega občutimo potem premnogokrat tudi mi.

A kljub temu raste naš ugled pri domačinih. Saj bijemo boj za dobro stvar, to nas tolaži in kakor povsod, tako upamo tudi tukaj, da bo zmagala dobra stvar, čeprav ji delajo toliko zaprek.

Ribji lov za sv. očeta.

(Pripoveduje o. Ajuria v Banapá, Fernando Poo.)

Tako imenujejo naši zamorčki ribji lov, ki so ga napravili 4. listop. pret. leta. Prej ko nadaljujem svojo povest, moram omeniti, da vsi otroci našega misijona ljubijo prisrčno-udano sv. očeta in se zelo zanimajo zanj. Neprestano nas poprašujejo o njem, vedno oglejujejo s spoštovanjem njegovo častitljivo postavo na platnu ter goreče hrepenijo da bi ga v resnici videli. »Oče« me vprašujejo večkrat, »ali smejo tudi črnici videti sv. očeta? in ko jim to zatrdim, postanejo zamišljeni ter govorijo: »O kolika sreča bi bila, ko bi kateri izmed nas smel videti sv. Očeta! Če bi imel jaz to srečo, bi rad zadovoljno umrl.«

Zato pa ni bilo nič čudno, da so vsi otroci darovali majhen dar, da bi vsaj nekaj prispevali k veliki slavnosti zlate sv. maše. Dasi so mnogi izmed njih, največji reveži, so radi dali majhno darilce. Nekteri 25, drugi 50 vinarjev, tudi po kroni, da po pet in še več kron so dali premožnejši. Tudi gojenci našega zavoda niso hoteli zaostati, dasi so najrevnejši ter ne zmorejo niti jednega vinarja. Zato so nas kaj prisrčno prosili, naj jim od-

redimo kakšno delo, naj si bo še tako težavno, da prislužijo v prostih urah nekaj denarja za sv. očeta.

Nekega dne pridejo pred me ter me prosijo jednoglasno: »Oče, prosimo, dovoli nam, da gremo ribit z veliko mrežo. Vse, kar nalovimo z božjo pomočjo, hočemo darovati sv. očetu.« Rad jim uslišim prošnjo v njihovo največje veselje. Prišel je vendar dan, ki je bil odločen za ribji lov za sv. očeta; kakor so ga imenovali naši dečki. Preden se podamo na morsko obrežje, prosimo ljubega Boga, naj na priprošnje prvakov apostolov Petra in Pavla blagoslovi naše podjetje. Potem se podamo k morju, kjer vržejo dečki takoj mrežo v vodo. Pa koliko je njihovo razočaranje, ko jo potegnejo prazno iz vode. Pa ne upade jim pogum. Med gorečo molitvijo vržejo drugič mreže. Pa zopet zastoj! Niti jedne ribice ni videti! »Zlobni duh nam je to napravil iz zavisti,« zakliče neki deček. »Da, da« kričijo vsi, pa zdaj bomo tako dobro molili, da bomo zlodeja osramotili! Rečeno, storjeno. Dvakrat prisrčneje molijo vsi in uspeh ni izostal: Zdaj je bila mreža polna, da se je skoro trgala! Navdušeni živijo in slava klici niso mogli nehati. Takoj so prodali navdušeni dečki svoj plen ter mi polni sreče izročili dar sv. očeta: 85 kron.

Tako je bilo mogoče misijonskim otrokom iz Banape položiti majhen dar na zlatomašniški oltar Pija X.

Glavne voditeljice veselje.

De le obilo truda in skrbi ima naša gospa glavna voditeljica z vodstvom in razširjanjem družbe sv. Petra Klaverja, marveč tudi marsikako neskalsjeno veselje. Povod takemu veselju ji je dala pred kratkim vsebina dveh pisem; prijazno nam je dovolila, da ju smemo priobčiti dobesedno našim ljubim čitateljem v spodbudo in bodrilo. Razlage pismi ne potrebujeta. Napisala sta ju dva dečka, stara 12 in 13 let, ki ju je navdušilo neko predavanje naše gospe glavne voditeljice, v prosep Afrike.

Stollhofen, dne 12. vel. srpana

Velespoštovana gospa grofica!

Počitnice mi nudijo priložnost, da ugodim mogočnemu nagnenju svojega srca ter se Vam, velespoštovana gospa grofica, iskreno zahvalim, da sem po Klaverjevi družbi doživel toliko veselih uric in dosegel toliko notranjo srečo.

Komaj dve leti sta potekli, kar so me moja mamica po navetu mojega gospoda učitelja popeljali k neki svečanosti, kjer

sem se seznanil z delovanjem te družbe in njenim visokim ciljem. Dotlej sem bil le ud sv. Detinstva; a tisti večer, ki mi je še živo v spominu, ko se je o Afriki pripovedovalo toliko in pojasnjevalo z žarnimi slikami, sem sklenil, da hočem napeti svoje četudi slabotne moči, da tako koristim in pomagam pobožnemu družbinemu delu. Obdelaval sem torej svoje stariše, da so mi dovolili nesti svoj prispevek na pekovsko cesto. Z močno utripajočim srcem sem stopil v nove mi prostore, in ves vesel sem se vračal, zvezčke in iztise »Male afriške knjižnice« in »Odmeva« ki sem jih tam dobil, stiskajoč v roke s svojo materjo domov. — Kako ljuba, kako domača mi je odtlej postala družbina podružnica na Dunaju! Kot podpornik nabiram povsod prispevkov in skušam pridobiti naročnikov, in z veseljem smem poročati, da morem bilježiti prav lepe uspehe. Moji dobri stariši že vedo, kako mi morejo napraviti veliko veselje, in tako je vedno ob visokih praznikih pa o mojem godu in rojstnem dnevu pripravljen dar za družbo. Tu so mi dovolili, da smem s svojimi prijateljčki prirediti slavnosten večer z godbo in deklamacijami, kateremu smo pridružili še srečolov za naše podarjene igrače in pismene priprave, da bi imeli prav veliko prebitka. — In res! Jaz sem spravil skupaj okroglih 24 kron za krst enega paganskega otroka.

Preteklo jesen so me spravili moji dobri stariši v kolegij v Kalksburg. Ločitev mi ni bila baš lahka, a ker sem bil kmalu odlikovan, in je prišlo moje ime na častni prostor, sem pozabil med tem veseljem na žalost pri slovesu. Kmalu sem se tamkaj seznanil tudi z o. Hanfom, zvestim prijateljem Vaše družbe, pa z o. Wallingerjem, čegar ljubke pesmice sem tako velikokrat čital v »Mali afriški knjižnici«.

Ko me je prvo razredovanje proglasilo za »prvega v prvem razredu«, so me mamica hoteli poplačati, in jaz sem prosil, naj mi kupijo v pekovskih ulicah knjigo »Vstaja in kraljestvo Mahdija«, »Aufstand und Reich des Mahdi«, in to prošnjo so mi tudi izpolnili. Kako zelo me je zanimala ta lepa knjiga! Zdaj so mi prinesli mama tudi razglednic iz afriških misijonskih postaj, zdaj zopet vezane letnike »Male« in me tako razveselili. Čisto osramočen pa sem bil, ko je ta ljubi časopisek prinesel v dodatku nekoliko pesmiških vrstic, ki sem jih bil zložil, ali pa ko sem parkrat dobil nagrado kot rešitelj zastavic. Zato sem se z dvojnimi veseljem radoval božičnih počitnic, ko se bom mogel družbi zahvaliti s kakim darom.

Spomladi sem imel v Kalksburgu priložnost, videti o. Hillerja, dobrega patra, katerega sem bil že dolgo poznal iz (nemškega) »Odmeva«, z največjim zanimanjem sem poslušal njegove navduševavne besede.

Konec šole mi je prinesel šolsko nagrado, in potem sem smel iti domov, da se razvedrim o počitnicah. Takoj drugi dan sem

zopet obiskal podružnico in z veselim srcem sem oddal svoje prihranjene novce.

Tudi tu v tem malem kraju, kjer ostanemo ietošnje poletje, delujem, da mi jeseni ne bo treba iti v pekovske ulice praznih rok. Naj ljubi Bog bogato blagoslovi vse darovavce, naši občepoštovani glavni voditeljci naj pa da trajno zdravje in moč! Zato vsak dan moli

Vaš udani

J. R., gojenec kolegija v Kalksburgu.

Dunaj, dne 31. vel. srpana.

Velerodna gospa grofica!

Eden izmed »treh malih misijonarjev« družbinih se drzne pisati sledeče vrstice: Velerodna gospa grofica! Notranjost me sili, da tako prav po otroško izrazim veselje, ki mi napolnuje srce in dušo: Bog me vodi vedno bliže k vroče zaželjenemu cilju! Nj. ekscelencia apostolski nuncij so mi omogočili, da smem vstopiti v Bruselju k oblatom Brezmadežnega spočetja, da me pozneje, če je Božja volja, pošljejo ven k mojim ljubim črncem. Eden izmed nas treh nekdanjih »Malih« ostane zvest družbi, namreč moj mlajši brat, istotako moj starejši brat, bogoslovec. Tako sem srečen! — In za to srečo se imam zahvaliti mil. gospodu prelatu Ceconiju, ki so imeli enkrat večernice pri družbini tridnevni. Nj. ekscelenci apostolskemu nunciju so me že predstavili; dne 6. t. meseca me bodo sprejeli še enkrat, dne 9. pa že odpotujem. Naj ljubi Bog blagoslovi oba visoka gospoda! Naj pa blagoslovi tudi družbo, ki se mi je tako priljubila. Kako sem bil v njej¹ srečen!

In ko sem tudi Vas, varuhinjo in pomočnico mojih mi tako priljubljenih črnih bratov, osebno videl in slišal, se mi je vžgala goreča ljubezen do nesrečnikov in me ni več zapustial. Mnogo velikih in malih zadržkov se je nakopičilo. — Pretakal sem potoke bridkih solz. — Pa glejte, Bog je na izreden način vse priskrbel. Ta dva visoka gospoda sta olajšala in vzravnala moja pota. Kako je moja duša polna hvaležnosti!

Jaz potujem, pa prosim še Vašega blagoslova, visoka gospa, ki ste učiteljica mojih ljubih, preljubih zapuščenih bratov!

Z najprisrčnejšim in najudanejšim spoštovanjem bilježim
Karol von W.

¹ S tem menda meni pisec sodelovanje kot »podpornik.« Op. ured.

Iz dnevnika glavne voditeljice.

Rim, 12. svečana. Včeraj se je vršila Congregatio Ordinaria sv. obredov, v katerej se je kardinalom, ki so člani te kongregacije, predložila sledeča zadeva v presojo: Naj se prične z obravnavo glede služabnice božje Ane Marije Javouffey, ustanoviteljice redovnic sv. Jožefa v Cluny, da se prišteje blaženim in svetnikom. Ker je bila imenovana ustanoviteljica v Afriki tako razširjene in nad vse blagonosno delujoče družbe redovnic, pozdravljamo z velikim veseljem ta novi korak v tej važni zadevi.

18. svečana. Dne 12. svečana se je obhajala v Vatikanu nad vse pomenljiva svečanost v proslavo sv. Janeza Zlalousa. Grško-katoliški patrijarh Kyrillos VIII. je bral (slovesno) pontifikalno sv. mašo ob navzočnosti sv. očeta in cele papeževe kurije. Kakor znano se je prvotno nameravala slovesnost obhajati pri papeževem altarju v Petrovi cerkvi, a nazadnje se je vršila v takozvani dvorani za proglasitev svetnikov nad portikom bazilike. Ne malo so bili mnogi presenečeni, ker zaradi pomanjkanja prostora niso dobili vstopnic. Mi smo dobili dve zelo ugodni vstopnici in tako sta dobila dva to srečo, da sta se udeležila slovesnosti. Odveč bi bilo govoriti o sijaju in blesku, ki se je tu razvil, kakor tudi o globokem vtisu, ki ga je naredilo na navzoče to tesno združenje latinskega in grškega obreda in pa aktivna udeležba sv. Očeta. Saj je to edini slučaj, da so se sv. oče kot glava vseh obredov udeležili drugega obreda kakor latinskega. Ta slovesnost je navzočim živo stavila pred oči tesno zvezo obeh glavnih obredov sv. katoliške cerkve in nje velikost in vesoljnost. Vtis, ki ga je naredila ta slovesnost se ne bo omejil samo na ozke prostore v dvorani, ampak se bo valovito razširil po vsem vzhodu ter bo, tako upamo, našel odmev celo v Rusiji.

Namen sv. očeta, očeta veseljega krščanstva, nam je po tej slovesnosti jasen; kakor odprta knjiga. Naj bi pač vsi čitali v njej!

18. svečana. Mladi misijonar — lazarist g. Baeteman, našim čitateljem francoskega »Odmeva« že dobro znan po svojih mnogovrstnih spisih in pesmih je ravnokar došel v Rim za več tednov in nas je počastil s svojim prvim obiskom. Mladi mož se je v malo letih svojega misijonskega življenja v razdrapanih puščavah abesinskih s preveliko vneto pečal s proučevanjem jezikov ter se je moral vsled tega vrniti v Evropo, da si popravi zdravje. Prepričan o veliki važnosti naše družbe za afriške misijone, hoče njo in naš »Odmev« razširiti povsod. Na Francoskem se imamo samo v enem mestu zahvaliti njemu za ustanovitev oddajalne postaje in za več ko 300 novih naročnikov. Zatrjuje nam, da hoče, ko bode zdrav, kot zastopnik naše družbe potovati po Francoskem in delati za našo stvar, pa — »Eden ima mošnjo, drug pa denar«.

pravi neki avstrijski pregovor. Tukaj bi lahko rekli: »Ta ima smisel, drug pa zdravje.«

20. svečana. Obisk o. Bernharda, O. Cap., ki ga je poslal Ras Menelik k sv. očetu. Vrača se iz častitljivega misijona v Abesiniji, (kakor znano, je nesel neko pismo sv. očeta Meneliku, cesarici pa krasno podobo iz mozaikov, narejeno v vatikanski tovarni) in prinaša zopet važna pisma cesarjeva, cesaričina in etio-pskih ministrov sv. očetu. Da je imel v svojem spremstvu tudi dva mlada leva, darilo Menelikovo sv. očetu, o tem so že poročali skoro vsi časopisi. Včeraj so sv. oče sprejeli o. Bernharda v daljšo avdijenco.

29. svečana. Učinek pontifikalne službe božje dne 12. svečana se je kmalu pokazal. Včeraj je bil grško-katoliški patriarh Kyrillos VIII., ki je bival kot gost v benediktinskem kolegiju sv. Anselma, brzojavno obveščen, da je 1000 prebivalcev razkolnikov pokrajine Salta, ki leži med Jeruzalemom in Damaskom, z vsemi svojimi sorodniki pristopilo h katoliški cerkvi. Vest, da so se sv. oče Pij X. osebno udeležili že zgoraj omenjenih slovesnosti, prepričala jih je, da jim Rim ni tako sovražen, kakor so doslej mislili. V Rimu so bili nad tem vsi zelo vzradoščeni. Tako pada tuintam tudi kak solnčen žarek v britkostipolno življenje Pija X.

6. sušec. Generalna voditeljica neke misijske kongregacije sester, ki smo ji v pomoč poslali že mnogo v Marija Sorg izvežbanih postulantinj, nastanila se je za krajši čas s svojo spremljevalko tu pri nas, kar nas zelo veseli, da moremo storiti tudi v tem oziru misijonom malo uslugo.

Listek.

Paganski obred očiščenja v Nairobi.

(Piše o. Bugeau očetov sv. Duha.)

Ker le malokdo ve, da se Kikuji med seboj spovedujejo, še manj pa na kak način to store, zato prosim, da mi dovolite spregovoriti nekaj besed o tem predmetu. Prepričan sem, da se to ubogo ljudstvo ne bo hudovalo nad menoj, če nekaj trenutkov v to porabim, ki sem jih pravzaprav njemu posvetil; saj storim to v njegov blagor.

Poldan je; na svojem potovanju pridem do koč, kjer je zbranih več mož. Vprašam, če mogoče zborujejo, in slednjič zvem, da je veliki, rudeče oblečeni mož sredi navzočih čarovnik in da hoče uprizoriti takozvan »konzondeka«, t. j. neko žensko duševno ozdraviti, spovedati! Zdrznil sem se, ker nisem vedel, kaj naj to pri črncih predstavlja in vprašam, če smem biti pri teh obredih, kar mi radi dovolijo. Čarovnik Magot vstane,

njegov pomočnik privleče jagnje in vsi se podajo v slovesnem sprevedu na bližnjo ravnico, kamor jim tudi jaz sledim. Ko dosepejo tja, posedejo v krogu okoli nekega drevesa, kjer so ostanki oglja pričali o prejšnjih sličnih obredih. Štirje navzoči zakoljejo jagnje in ga denejo iz kože s spretnostjo, za katero bi jih naši mesarji gotovo zavidali. Med tem sem se pogovarjal s čarovnikom, ki mi je hotel podariti celo zdravilen prašek s pripombo, da zelo dobro učinkuje. Nekaj skrivnostnega je ležalo v tem suhem in temnem obrazu; njegove oči, obsenčene s košatimi obrvmi, zrle so mirno in pohlevno v svet, kar me je presenetilo. Skoro bi mislil, da ni mogoče najti v njih nič hudobnega. Ko mi je pripovedoval, da so opravljali to njegovo službo že njegovi predniki, oče, ded in praded, tedaj se mi pač ni ljubilo več smejati se, pred mojimi očmi je plavala neskončna preteklost, stoletja; zazdelo se mi je, da bi moral spoštovati to starost, čeprav stvar sama na sebi ni bila častljiva. Ta dogodek je napravil na me globok, a žalosten vtis. — Ko so med tem jagnje očistili in razkosali, so poklicali zopet čarovnika k sebi. Kakor kak prerok se jim je približal, vzel drobovje živali v roke, obračal ga z obema rokama na vse strani, se smejal in tiho godrnjal: »ne wege, ne wega, mundu muka.« (»Dobro se godi, dobro se godi bolnici.«) Nato položi nekdo na perišče njegove desne roke veliko pero, na katero dene tretji rumeno, kadečo se stvar, ki jo je vzel iz telesa živali. Resno in svečano stopa tedaj čarovnik naprej z dragocenim zakladom, malo oddaljen od drugih pokropi s tem zemljo, ostalo pa dene na stran. Nato napravi luknjo v zemljo, vtakne vanjo veliko bananino pero, katero je morala spokornica sama prinesti, kakor tudi velik vrč vode. — Ko je vtaknil pero v zemljo, vlije nanj vode. Na straneh tega prostora zatakne v zemljo štiri ali pet vej, ki naj bi značile domače ognjišče. Zatem se prične takozvana pokora. Ženska poklekne sredi četverih vej tako resnobno, da bi se človek moral nasmehnuti njenemu polražaju. Čarovnik ji sede nasproti, zmeša celo pest ovčjih odpadkov (ki naj bi gotovo nameščali sladkor) z vodo in različnim belim, rumenim in črnim praškom. Vse se je prav dobro zmešalo, najbrže ker so si bile snovi precej sorodne! Del praška si čarovnik pridrži in obkroži s tem enkrat glavo te žene, potem ji ponudi celo vsebino, katero začne prav slastno in ubogljivo vživati, ne da bi se ji pri tem kaj obraz spremenil. Umljivo, pri svečanostih se mora vendar jesti in piti; prvemu sledi drugo, namreč pijača. Čarovnik išče nekaj časa po svojem žepu in potegne slednjič iz njega neko nožnico, ki je bila precej podobna nožnici za očala. V tej nožnici je tičala kozja noga, ki pa že dolgo ni opravljala svoje službe, ker ni preveč prijetno dišala. Obе dragocenosti pomoči nato v prej narejeno kašo, ki je vsled ovčjih

odpadkov precej spremenila svojo barvo in jo ponudi zamorki, ki jo, enako resno kakor prej, izpije, potem pljune, a ne zato, ker ji sladka pijača ni dišala, ampak ker običaj to zahteva in ponovi vse to najmaj 50-krat z največjo natančnostjo. Začudeno sem opazoval ta nenavaden obred in ne morem se spomniti, da bi bil kdaj pri tako nizkem opravilu opazil toliko svečanosti, pobožnosti in vstrajnosti! Tudi nisem še nikdar v življenju videl, da bi kdo tako resno pljuval, niti zdravnika, da bi od svojih bolnikov bolj vsiljivo zahteval, da pljuvajo, niti bolnih prs, ki se bolj oddahnile, če se izkašljajo, kakor pri tem pljuvanju, ki naj bi očistilo dušo vseh madežev, vseh pregreh. Se nikdar nisem videl tolike potrpežljivosti in udanosti, kakor pri tej ubogi ženski, ki je skoro celo uro brez prenehanja pljuvala, da ji je slednjič že sape pošlo, dokler ji predpisi niso dovolili da se sme odpočiti. Ker je stavec s tresočim prepričevalnim glasom glasno molil, prepričevalno dajal navodila, potem zopet tiho, resno šepetal, je dobila cela stvar nekak verski značaj, kakor bi hotel gotove napake oviti v skrivnostno tančico, grešnemu srcu pa izvabiti blagodejen kes. In ravno to nežno mrmranje je vlilo potem v srce mir in upanje na odpuščanje. Zdaj nastane mal presledek; čarovnik se dvigne in se mi nasmeji, česar ni storil med celim obredom. Vendar še ni bilo končano in še delj časa se je moralo pljuvati. Nato poškropi z nekim mahalom bližji grm. Potem poklekne k ženi, poda ji z desnico mahalo in jame zopet moliti z izpremenjenim glasom. Ženska zopet pljuva, pljuva in pljuva tako vstrajno, kakor da še ne bi nikdar prej v življenju pljuvala. Vsled tega se začne potiti in se močno utruji, pljuje pa kljub temu naprej. Če bi opazoval njeno dobro voljo, moral bi reči, da je bil njen kes popolen! Čarovnik spusti potem roko skesane spokornice in poškropi zopet grm. Zdaj se je vendar že dovolj napljuvala uboga ženska, mislil sem si, saj že nima kaj za pljuvati in gotovo se sme zopet v svoji domači vasi prikazati in ob domačem ognjišču s svojci jesti kruh, se reče turščico. A glej, uboga reva se še sedaj ni dovolj napljuvala; po stari šegi je morala kljub temu, da je bila utrujena do skrajnosti, iznova začeti, česar bi skoro ne mogel verjeti. Čarovnik poklekne na njeno levo stran, izroči ji zopet mahalo, njegov mil glas pa slednjič naznanja odpuščanje. Kakor pa darežljiva narava ne pusti žejnega popotnika žeje umreti, tako je tudi tukaj obred priskočil na pomoč ubogi pokornici, da ne bi opešala na trnjevi in hrpavi poti pokore. Iz bližnje mlake podali so ji posodo vode, a le, da se ji nadaljevanje olajša in bi ji ne trebalo prekiniti pokore vsled pomanjkanja snovi. Zasušene ustnice so poželjivo srkale vodo, slinavke so se zopet omočile, in lahko nadaljujejo svoje delo. — Delj plemenita tekočina ne sme teči . . . ni

enkrat ne sme vode požreti, to bi bilo protipostavno in bi lahko cel trud uničilo! Kdo bi zopet ponavljal? Torej pozor! — Rešilna ura še ni napočila. — Po kratkem odmoru, med katerim so se ji ustnice zopet osvežile, poklekne čarovnik za njenim hrbtom, še vedno v roki kozjo nogo držeč in tako začne zopet moliti, ona pa pljuvati. S svojimi dolgimi rokami objame revo in jih dvigne do njenih ustnic. Ona pljuje v taktu naprej. Srčno se mi je smilila uboga žrtev, kateri so padale že debele znojne kaplje raz čela, katere subli jezik se je zastoj trdil dobiti novih slin. — Ne more več pljuvati — to presega njene moči — vendar nadaljuje s skrajnim naporom, popolnoma izmučena, sape ji je zmanjkovalo, potem se pa jame sem in tja obračati, ker je brezdvomno tudi želodec precej trpel. Nisem mogel več gledati in skoro sem že mislil vstati ter prositi milosti zanjo. — Slednjič se čarovnik le vzdigne, da poškropi tretjič s svojim mahalom grm. A kako sem bil presenečen, ko je kruti človek iznova začel svoje ceremonije — mučenica je morala še 50 krat pljuniti . . . predno so ji zopet ponudili posodo z vodo, katero je pa smela zdaj piti, kolikor se ji je ljubilo. Zdaj torej je zadostila za svoje grehe. Z vodo si je smela omočiti tudi čelo, ki je bilo vse potno, celo glavo, roke in noge si je smela umiti s to posebno sveto vodo. Nato preluknja čarovnik še bananino pero in izlije ostanek vode, ki izteče potem v zemljo ter sklene s tem tudi obred. S spokornico se vrne potem k ostalim, ki so imeli opraviti s klavnim darom več ko je bilo treba. Ostanek so použili pri skupnem obredu.

Marsikdo se bo čudil temu poročilu, tembolj, če zve vzrok teh ostrih predpisov. Ženska, ki si je čistila vest in čast svojega rodu, je mogoče prešestovala; možno je pa tudi, da si je vest omadeževala s tem, ker je kako posodo ubila . . .

Bog blagoslovi te vrstice in omehčaj dobre duše, da nam s svojimi molitvami in dobrimi deli priskočijo na pomoč, da čim prej z lučjo sv. vere pomoremo ubogim paganom.

~~XXXXXXXX~~ Popolni odpustek, ~~XXXXXXXX~~

ki ga lahko dobijo udje družbe sv. Petra Klaverja meseca rožnika.

Dne 7. rožnika, na binško praznik.

Dne 11. rožnika na praznik sv. apostola Barnaba.

Dne 29. rožnika na praznik sv. apostolov Petra in Pavla.

Pogoji: Vreden sprejem zakramenta sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obiskanje cerkve in molitev po namenu sv. Očeta za razširjanje sv. vere.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen. Ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Solnogradu. — Odgovoren urednik: Anton Slamič.

Fisk tiskarne sv. Cirila v Mariboru.